

K 50. rojstnemu dnevnu Mussolinija. Sp omladi 1915 je bil Mussolini v Rimu aretiran radi povzročanja nemirov.

s tramvajem v sredino mesta 10 minut. Goenke so pod nadzorstvom šolskih sester učiteljic, ki jim nudijo po potrebi pomoč pri učenju. Hrana je zdrava in dobra, oskrbnina jako zmerna. Sprejme se 12 do 14 gojenk. Podrobna pojasnila daje v mesecih juliju in avgustu prednica šolskih sester v zdravilišču na Golniku.

Papeževo letovišče.

Znamenit zgodovinski dogodek se je odigral te dni čisto na tihem in neopazeno od javnosti v Rimu. Nekega popoldne se je odpeljal sedanji papež na svoje letovišče Castel Gandolfo ob Albanskem jezeru. Prvič od leta 1870 je videlo omenjeno letovišče zopet papeža. Tla, na katerih je pozidan Castel Gandolfo, so zgodovinska. Na Albano, na staro Albo, so navezane pravljice o usta-

novitvi Rima in o izvoru latinskih narodov.

V srednjem veku se je povspelo mesto do ponovne slave. Radi krasote pokrajine je pozidala tamkaj družina Gandolfo iz Genove grad, ki je prejel po njej ime. Pozneje je prešel grad v last rodbine Savelli, končno kot razvalino ga je dobila Sveta stolica. Urban VII. (1590) je zgradil iz razvalin novo palačo, katero si je izbral za svoje letovanje. Papeža Aleksander VII. in Klement XIII. sta znatno razširila letovišče, ga preuredila v mali Vatikan in okrasitev je bila zaupana najbolj slavnim umetnikom tedajne dobe. V Castelu Gandolfo so se zbirali najznamenitejši vojaki, državniki, godbeniki in pesniki.

Od leta 1870 ni prestopil praga letovišča nobeden papež. Poslopja, park in vrtovi so služili za začasni sprejem visokih cerkvenih dostojanstvenikov in

Modne liste,

liste za ročna dela vseh vrst, kupujte in naročajte v knjigarnah Tiskarne sv. Cirila v Mariboru: Koroška cesta 5 — Aleksandrova cesta 6 — Kralja Petra trg 4.

nabožnih organizacij. V dobi zapuščenosti sta se priklatila v letovišče še dva druga nepoklicana gosta: plevel je prerasel park in sobane so bile polne vzduha po trohnohi. Še le z Mussolinijem sklenjena lateranska pogodba je napravila papeža za neomejenega gospodarja letovišča.

Papež Pij XI. je v zadnjih letih storil zelo veliko za Castel Gandolfo. Posest okrog gozda so zboljšali, cele kvadratne kilometre kamenite zemlje so spremenili v cvetoče vrtove in sadonosnike. Albanski grič med Castel Gandolfo in Albano se ponaša danes z zeleno trato, po kateri se pase živina. Zraven so obsežne farme, ki so odkazane kokošje-reji. Pridelki v Castel Gandolfo ne služijo samo papeževi mizi, ampak celemu vatikanskemu mestu. Tamošnje prebivalstvo se udeležuje z vso vsemno gradb delavskih naselbin in vzornih hlevov, modernih silosov in mlekarn.

Stari grad so popolnoma prenovili. Ni več podoben srednjeveški trdnjavi, v kateri je še letoval papež Pij IX. Italijanska vlada je podarila papeževemu letovišču leta 1929 vilo z obsežnimi vrtovi in s tem je bil Castel Gandolfo znatno povečan.

Ko si je sedanji sv. oče ogledal prenavljajalna dela in krog letovišča ležeče vzorne farme, se je vrnil pozno na večer nazaj v Vatikan.

*

Zaloigra v zraku.

O pretresljivi zaloigri v zračnih višinah je prišlo zadnje dni poročilo iz južno-vzhodne Afrike iz Keynalanda. Žrtvi sta angleški letalski kapitan in njegova mlada soproga, ki sta nastopila pred dnevi ženitovanjsko potovanje v letalu. Kapitan Rihard Usher je bil nameščen nekaj mesecev v puščavskem mestu Nairobi v osrednji Afriki. Tamkaj se je spoznal z lepo 20letno hčerko predstojnika, polkovnika Hopley. Angleška kolonija v Nairobi tvori, kakor je to običajno po zelo vročih pokrajinah, eno družino. Med kapitanom in oberstovo hčerko je pognala ljube-

Pavel Keller:

29. nadaljevanje in konec.

„Skrivnostni studenec“

Roman.

Poslovenil dr. Ivan Dornik.

»Vi veste?«

Odvetnik je planil kvišku.

»Od kdaj pa veste?«

»Od sinoči. Prejel sem od tistega, ki je to nesrečno dejanje storil, pismo.«

»Kdo? Kdo je?« je naglo in razburjeno silil vanj odvetnik.

Brez glasu je povedal učitelj:

»Andrej Bogatec, rajnice brat.«

Odvetnik je molče stopil k oknu in se zagledal na cesto. Učitelj pa je globoko sklonjen sedel na stolu in si brisal pot s čela in solze iz oči. Odvetnik se je obrnil proti njemu. Mehko ga je vprašal:

»Ali imate pismo pri sebi, gospod učitelj?«

Starček je prikimal, pa se obotavljal, da bi izročil pisanje.

»To noč sem bil hude boje sam s seboj, če res moram povedati to. Bila je grozna noč. Mislil sem si, da ni treba, da bi bil Andrej zapleten v to zadevo in da bi slab veter zavel čez grob nesrečne matere in nesrečne Katrice, ko je Colnarjeva nedolžnost vendar že dokazana. Ali je res potrebno, da pismo izročim?«

»Da,« je rekel advokat. »Vaša dolžnost, ki se ne da odvrniti, je, gospod učitelj, da pripomorete pravici k popolni zmagi, da pobijete tudi najmanjšo sumnjo v Colnarja, ki bi še vedno nekako visela nad njim, če ne izvedo ljudje resnice. Prosim, izročite mi pismo!«

Učitelj je tipal v žep, izročil odvetniku pismo, omahnil s svojo belo glavo na mizo, med tem ko je odvetnik bral:

Rio de Janeiro, 1. decembra.

Ljubljani, spoštovani g. učitelj!

Sedaj pa Vam moram povzročiti največje razočaranje v življenju, moram Vam povedati,

Sv. Oče hrvatski mladini

Hrvatska mladina je priredila jubilejno romanje v Rim ter je bila 11. julija sprejeta od sv. Očeta. Na čelu mladine sta bila sarajevski nadškof dr. Šarić in zagrebški pomožni škof dr. Salis-Seewis. Sarajevski nadškof je sv. Očetu izročil darove bosanske katoliške mladine, med njimi lepo sliko, predstavljajočo bosansko pokrajino. Ko je sv. Oče stopil v dvorano (Ducale), je mladina navdušeno zapela prelepo hrvatsko Marijino pesem »Zdravo Djevo«. Nato je imel papež na mladino prisrčen nagovor, ki je bil takoj preveden v hrvatski jezik. Uvodoma je omenil prelepo petje ter je rekel: »To petje nam je poklicalo v spomin vašo drago domovino, ki je vam in nam tako mila, vaše hiše in domove, ki smo jih poprej opazovali na vašem lepem daru, na podani nam umetniški sliki, ki predstavlja del vaše domovine. Za nas pa je še lepši dar vaša prisotnost in vaš obisk, ki nam tako jasno in glasno govori, da imamo pred seboj dobre sinove in hčerke, ki so prišli, da obišejo skupnega Očeta ter prejmejo njegov očetovski sv. blagoslov.«

»Prišli ste«, tako je nadaljeval, »da obogatite svoje duše s plodovi svetega jubilejnega leta pod vodstvom vaših škofov in jako številno zastopanih duhovnikov, ki vas v vseh prilikah in težavah skrbno vodijo k zveličanju, trudeč se, da v vaših srcih ohranijo vero vaših očetov. Prišli ste k nam kot zastopniki vseh stanov in slojev ter ste nam predali preko svojega voditelja, sarajevskega nadškofa, lepo adresno, polno dobrih in plemenitih sklepov, ki so, ko smo jih čitali, vzbudili v nas živo željo, da vas vidimo, da vas spodbudimo k nadaljni vztrajnosti v dobrem, ter vas blagoslovimo. Obljubljate nam

čvrstost in vztrajnost v veri in posebno v nemo v krščanskem apostolstvu. Med vašimi gesli smo čitali besede: žrtev in apostolstvo, to je, da ste bili do sedaj ter tudi da boste v prihodnje pripravljene prinesli in pretrpeti vsako žrtev, ki jo zahteva točno izvrševanje krščanskih dolžnosti, da hočete služiti Križu, z njim se ponášati, pod njim se boriti, ter po smernicah, ki so vam dane s Križa, živeti in umreti.«

»Znano nam je«, tako je rekel papež naposled, »vaše dosedanje teženje in vaši napor v dobrem, toda tukaj ni zastoj, marveč je treba vedno imeti pred očmi opomin: Vedno boljše, vedno višje! Bodite v življenju pravi apostoli Križa in njegova želja se bo izpolnila! Iz njegovega presv. Srca se bo izlila po vaših dušah obilica njegovega svetega blagoslova. V tem smislu vam radi podelimo svoj blagoslov, vsem in vsakemu posamezniku od vas za vse in za vsakogar, za kar in za kogar želite, da bo blagoslovljen od nas. Blagoslovljamo vso vašo drago domovino. Blagoslovljamo ves vaš narod, vaše duhovnike z željo, da vztrajajo v svojem apostolskem delu in v oblikovanju Kristusovega življenja v vas, vaše škofove in vso njihovo čredo.«

Razvanje Gasilno društvo pripravlja za nedeljo dne 30. julija ljudsko igro »Lovski tata Agilni kulturni delavci, ki so šli že z mnogimi igrami preko odra, zaslužijo priznanje.

Slivnica pri Mariboru. V nedeljo dne 9. jul. je priredil salonski orkester »Guslar« koncert na vrtu g. Lesjaka, ki se je v vsakem oziru dobro obnesel. Orkester vodi splošno znani kulturni delavec, tamošnji šolski upravitelj g. Rado Mejovšek.

Petrovče. Fantje kongreganisti iz Petrovč poromajo v nedeljo dne 6. avgusta na Uršlo goro pri Slovenjgradcu ter vabijo vse dobre fante in prijatelje, da se jim pridružijo. Odhod z vlakom ob 10. uri do Šoštanja, potem pa peš. Drugo jutro ob 7. uri sv. maša in sv. obhajilo na Uršli gori. Pridite in okusite, kako prijetno je, če prebivajo bratje, sinovi ene matere, skupaj!

Tihotapska prebrisanost.

Pred dnevi je vzbujala pozornost stražnih organov ob belgijsko-nemški meji neka imenitna ženska. Mnogokrat se je vozila iz Belgije v Nemčijo in nasprotno in vedno po isti železniški progi. Financarji so jo preiskavali, a nikdar niso našli pri njej niti sence utihotapljenega blaga. Še le anonimno (brez podpisa) pismo je opozorilo carinike na oči te ženske. Eno njenih oči je bilo umetno. Pri natančni preiskavi so ugotovili, da je bilo umetno oko na najbolj duhovit in prikrit način prikrojeno kot skrivališče za dijamante. Koliko dijamantov je ta ženska na opisani način pretihotapila, se ni dalo dokazati.

Nek nemški gospod ob nemško-francoski meji je iztuhtal drug način utihotapljenja dijamantov. Ob omenjeni meji pri mestu Kehl so opazovali starejšega gospoda, ki se je vozil bogznaj kolikokrat preko meje v Strassburg. Tudi v tem slučaju niso odkrili pri tako zelo skrbnih telesnih preiskavah na možu ničesar sumljivega. Slednjič pa je doletela tudi tega pretkanca usoda. Zagrabile so ga nezno hude bolečine v slepiču baš v trenutkih, ko je bil na obmejni postaji. Železniški zdravnik je odredil takojšnjo operacijo, kateri se je ustavljal bolnik. Strah pred operacijskim nožem so si razlagali na enostaven način, ker si pač nikdo ne pusti rad štorati po trebuhu. Vsled vedno naraščajočih bolečin so le spravili bolnika v bolnišnico na operacijsko mizo, kjer mu je izrezal zdravnik napadenega slepiča. V slepem črevu so našli kapsulo v velikosti prstnika in v tej so bili dijamanti. Take kapsule je požiral gospod vsakokrat, predno se je podal na pot preko meje in je najbolj varno utihotapil dijamante. Slučaj in bridek udarec usode sta hotela, da je kapsula enkrat zgrešila običajno pot in razdražila do smrtne opasnosti slepiča.

*

da je mož, ki je bil nekoč Vaš učenec, ki ste ga ljubili in mu zaupali, velik zločinec.

Ta mož sem jaz: Andrej Bogatec.

Jaz sem umoril svojo sestro Katrico, jaz sem jo utopil v Colnarjevem studencu.

Ni storil tega Colnar, ne Meden, tudi kdo drugi ne.

Jaz sem storil to.

Sedaj bi pač to pismo že lahko končal, kajti kdo bo rad bral pismo človeka, ki je umoril svojo sestro? Ali so za umor sestre sploh kakšni blaževalni razlogi?

Toda prosim Vas, naj Vam povem še tole, da me ne boste imeli za čisto zavrženega človeka. Takole se je dogodilo vse:

Bil sem v vojni čez štiri leta. Človeško življenje tam ni bilo vredno nič; ubijati je bila zapovedana dolžnost. Ljudje so posiroveli pri tem poslu, živci so se izpremenili. Bil sem častnik, dvakrat ranjen, enkrat zasut. Nosil sem na prsih železni križ prvega razreda. In temu se je kmet Meden posmehoval. Vi ste bili priča, ko se je to

dogodilo. Skoraj se je pripetila nesreča že v gostilni. Morebiti bi bilo to manjše zlo. Kakor vsak drug vojak, sem tudi jaz na tistem strahotnem polju bede in klanja sanjal o povratku domov, o miru, ponosu in ljubezni.

In prišel sem domov, zdrav, močan, življenja željen, kot častnik, odlikovan z visokim odlikovanjem.

In kaj sem našel doma? Največjo duševno stisko, zaničevanje, sramoto.

Moja sestra Katrica je bila oskrunjena, in te bolečine ni mogoče izmeriti.

Namesto da bi vojaka častili, so ljudje s prstom kazali za njim. Užaljena mati je bila hčerko zavrgla. Katrici ni bilo mar tega, strastno dekle je podivjalo v opojnosti prvih dni miru. Skakala in plesala je in ji nikoli ni bilo dovolj tistega, po čemer je v hudih letih vojne hlepela vsa njena mladost. In obesila se je Colnarju okrog vratu.

Najprej sem nameraval ubiti Colnarja, tega lahkega selnega in brhkega hrusta. Toda pre-

zen. Poroko so slavili v Nairobi v zelo veseli družbi, katero so tvorili vsi Angleži. Ussher in njegova nevesta sta sklenila dolgo pred poroko, da bosta nastopila koj po poroki potovanje v letalu v Kapstadt. Vožnje sta se tudi lotila na poročni dan. Zakonski par je letel v smeri na Tanganika jezero, je preletel gorovje in se je nameraval odpočiti ob obali Niassa jezera nekaj dni. Starši neveste so pričakovali brzojavko o posrečenem potovanju s prve postaje. Brzojavka je izostala. Mesto srečo napovedujočega telegrama je došel drugi iz Mbeye, 50 km od Niassa jezera. Tamošnje oblasti so

Silvnica pri Mariboru. Progovni preglednik g. Logožar in njegova žena sta obhajala v nedeljo dne 9. julija v krogu sorodnikov in prijateljev 25letnico poroke. Vsa leta sta preživela v vzornem zakonskem miru in slogi. Sta ostala še oba telesno čila, duševno pa popolnoma mlada. Ob jubileju se je zbralo pri njihju mnogo hvaležnih src in jima izreklo tople pozdrave. Vsemogočni jima daj še 50letnico dočakati. Naše iskrena čestitke!

Sv. Marjeta na Dravskem polju. V nedeljo dne 16. julija so vprizorili fantje in dekleta pod kozolcem g. Josipa Finžgarja splošno priljubljeno komedijo »Trije vaški svetniki«. Kljub težočam, ki so nastale takorekoč še v zadnjem trenutku od strani igralcev, je spretni režiser vendar na svojstven način izvedel režijo. Priznanje mu! Priroditelj je v moralnem in gmotnem oziru dobro uspela. Zegnana je, ki je bilo isto nedeljo, je prav mirno minilo.

Gornja Polskava. Dne 12. t. m. je umrl v Kočnah posestnik Franc Koren, po domače: Grombržan. — Dne 16. julija ob ¼ na 2 je zločinska roka zažgala stanovanjsko cerkveno hišo, last bivšega g. župnika Šebata, v kateri biva njegova gospodinja. Zgorelo je vso poslopje s stiskalnico vred. Živino so rešili. Sedaj sta že dve cerkveni stavbi, gospodarsko poslopje in sedaj cerkvena v teku štirih mesecev zgoreli. Saj ni čudno, ko pa vrejo tukaj mimo množice delamrznih ljudi, katerih nihče ne nadzoruje in so vedno bolj nesramni in oblastni. Kam plovemo?

Sv. Trojica v Slov. goricah. Nemila smrt prihaja k nam prav pogostoma. Pred dobrim tednom je umrla vrta žena, članica Marijine družbe, Čučko Barbara. Bolehala je skoro dve leti. Njen pogreb je pričal, da je bila splošno priljubljena. Ob odprtem grobu je orisal delo in trpljenje pokojne g. p. Rupert. Pevski zbor je pred hišo žalosti in na pokopališču zapel turbo žalostinke. V soboto dne 15. t. m. je pa umrl skrben oče Karl Ozvatič, posestnik v Sp. Senarski. Upajmo, da uživata kot plačilo veselje, ki ga je Bog pripravil njim, ki ga ljubijo.

Prizadetim družinam iskreno sožaljel! Rajnima sveti večna luč! — Nagloma se je po trojiški župniji raznesla vest, da nas naš priljubljeni g. p. Rupert Suhač, samostanski vikar, kaplan, katehet itd., mora zapustiti. Nobeno oko ni ostalo suho, ko se je v nedeljo dne 16. t. m. poslovil v pričo Najsvetejšega od vdanih župljanov. Deloval je pri Sv. Trojici 6 let. Tu je ustanovil Marijini vrtec, bil goreč v vinarstvu Gospodovem, bil pa tudi ves vnet za prosvetno delo; zato so ga ljudje visoko cenili. Želimo, da bi se v novem mestu počutil srečnega; pri nas si je postavil trajen spomenik. Mesto g. p. Ruperta pride k nam iz Brežic g. p. Miroslav Saller, ki ga na tem mestu iskreno pozdravimo ter želimo, da bi se v lepili Slovenskih goricah počutil prav zadovoljnega!

Sv. Ana v Slov. goricah. Župnijska cerkev sv. Ane je te dni dobila dva nova zvonova, tako da bo v bodoče imela pet zvonov. Sprejem novih zvonov je bil v torek dne 25. t. m. Slovesna blagoslovitev se je vršila na god župnijske patrone sv. Ane dne 26. t. m. Blagoslovitev je izvršil stolni dekan g. dr. Maks Vraber iz Maribora kot zastopnik prevzvišenega gospoda knezoškofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča. Na slovesni posvetitvi je bilo navzočega obilo ljudstva.

Gornja Radgona. V soboto dne 22. julija sta bila pokopana dva mlada fanta, ki sta utonila v Muri prejšnjo nedeljo dne 16. julija popoldne. Truplo Alojza Maček je zaneslo do občine Ižakovci in je bil pokopan v župniji Belčinci. Anton Štraki, ki je hotel svojega tovariša rešiti, pa se mu je neprevidno približal, je pa bil najden ob obrežju Mure na Spodn. Grisu. Ob tej priliki bi bilo vredno misliti, kako bi se podobne nesreče zabranile. Imamo že precej urejeno državo, posebno tukaj ob meji je vsak kot zastražen, graničarji imajo pozornost na vsakega sumljivega človeka, in poznajo vse skrivne poti ob Muri. Ali bi bilo nemogoče zabraniti kopanje zlasti na nevarnih mestih? Občina je tudi tukaj in gleda leto za letom, kako se potikajo kopalci po neurejenem obrežju dolj pod železniški mostom, pa ni doslej bilo človeka, ki bi zahteval ureditev javnega, varnega kopališča. Zares, neznosna vročina, prah avtomobilov skoraj sili človeka v vodo, pa kam? Niti ene poštene ko-

libe ni ob Muri, da bi se človek preoblekel, tam nekje med grmovjem se skrivajo pesamezniki in so v vednem strahu, da brodeč po vodi ne stopi kdo na kako glaževino, na drugi strani pa se v resnici boji, da mu kdo ne pokrade obleke ali kake druge reči. V časopisju čitamo, kako si gradijo ob malih potokih kopališča, mi pa tu ob veliki reki pogrešamo te blagodenje naprave ter gledamo leto za letom, kako nam ravno zaradi pomanjkanja urejenega kopališča Mura ugrablja nedolžne žrtve. Gospod župan, tukaj imate priliko, pokazati svojo skrb za blagor občine!

Sv. Vid pri Ptujju. Po 10 letih smo imeli zopet novo sv. mašo. Dne 8. julija smo slovesno sprejeli g. novomašnika p. dr. Marjana Gojkoška. Ker je iz male vasi Trnovci to sploh prvi mašnik, smo ga bili še bolj veseli. Dan nove maše, 9. julija, je bil za vse narodni praznik. Toliko ljudstva ni zlepa videla naša župnija, tako prisrčnega veselja tudi ni najti hitro. Na gostiji smo nabrali za dijaško semenišče lepo svoto. Bog plačaj darovalcem, Bog živi novomašnika!

Lancova vas. V petek je tu umrla spoštovana Gerčka Selinšek, daleč okoli znana posestnica. Ne le lepo premoženje, njena dobra dela in pobožnost sta jo prikupila vsej okolici. Imela je lep pogreb. Poleg domačega g. župnika so jo spremili še: novomašnik p. Gojkošek, oskrbnik Fr. Vid in g. bogoslovec Vogrinec. Lape besede ji je govoril v slovo kot botri velikega zvona g. župnik. Blaga žena, počivaj v Bogu!

Leskovec. Na god karmelske Matere božje, dne 16. t. m., je v Belavšaku 14 k zadnjemu počitku zatisnil svoje trudne oči splošno spoštovani kmet Vid Kokolj v 85. letu starosti. Čez 30 let je bil cerkveni ključar sv. Avguština. Bil je skrben za Boga, za cerkev in za domače. Vsi homo pogrešali pošteno staro korenino. Se priporoča v molitev tudi avguštinskim romarjem!

Velika Varnica. Od Sv. Avguština proti severu se bel v sredini grička prostorna, prijazna in gostoljubna kmečka hiša, naša Betanija. V njej trpijo, delajo in molijo: Lazar, Marija in Marta. Ne! Ampak: Lipek, Urška in Nežka Petrovič. Ker sta Lipek in Urška slabotnega zdravja (Lipek je v vojski pustil svojo moč in zdravje) in da ne bi gospodarstvo trpelo, se je

javile polkovniku Hoopleyu, da so našli mrtvo truplo kapitana Usshera in njegove žene v dolini Lokinga pogorja. Letalski častnik je ustrelil med vožnjo v zračnih višinah najpoprej svojo komaj poročeno ženo in nato še samaga sebe. Letalo brez vodstva se je razbilo, ko je tresčilo na zemljo. Zakaj se je odločil kapitan za tako strašno dejanje in zakaj se je doigrala družinska žaloigra v 1000-meterski višini, bo za zmiraj ostala nepojasnjena skrivnost.

Prerokovanje ciganko.

V Velesu v Srbiji se je zgodilo v zadnjem času to-le: Pred tremi meseci se je vršila v

pričan sem bil tedaj — in tudi danes sem še prepričan — da je bila Katrica več kriva kot on.

Vsi so bili pijani, vsi vrtoglavi, ti ljudje, ki so bili rešeni vojne. Kakor izmedleli potniki v puščavi so planili po prvi pitni vodi in niso pili, temveč lokalni so, pa naj je bil strup ali ne.

In tako je prišlo, da sva zadela z Medenom drug na drugega in v gostilni pri Blažunu sem videl, kako se je obnašala moja sestra in razumel sem, zakaj mi je moja nevesta, ki sem jo tako vroče ljubil, pokazala hrbet in zakaj njen strogi oče s tako rodbino ni hotel imeti nič opraviti.

Katrica ni zlomila le mojega ponosa, ne le časti naše rodbine, ampak tudi moje veliko ljubezen.

Kakor veste, sem tedaj zbežal iz gostilne. Najprej sem dirjal domov. Matere ni bilo doma, bila je pri neki sosedki. Napisal sem materi pismo, ga pustil na mizi in stekel od doma. Ko bi bil tekkel pač do konca sveta! V svojo nesrečo pa sem srečal staro Golobovko. Ta je postala moj

zli duh. Njena duša je zmes zahomotanega sanjarstva in načelne podlosti. Pograbila me je tedaj ponoči na cesti blizu Colnarjeve in Medenove hiše in me vlekla s seboj v svojo hišo. Ona je strupeno sovražila Medena, jaz sem strupeno sovražil Medena, in tako sem sklenil zvezo s to staro čarovnico. Skrivala me je v svoji hiši cele tedne. Denarja sem ji dal precej. Vsak dan je vohunila po vasi, mi donášala zlih vesti, tudi to, da se je moja nevesta poročila z nekom drugim iz ugledne rodbine. To me je potlačilo bolj ko mrzlica na bojnem polju. Nato mi je pripovedovala, da je Colnar ljubosumen, ker se je Katrica začela družiti z nastanjenimi vojaki. Sramota je bila vedno večja. In potem mi je povedala, da bo naslednjo nedeljo zopet ples v Blažunovi gostilni.

Pritihotapil sem se tja. Legel sem na skladovnico drv blizu hiše in prežal v gostilno, kjer so plesali. Nihče me ni opazil. Jaz pa sem videl vse, kar so tam nedostojnega počeli. In ko je Katrica zbežala, ko so napol pijanega Colnarja prijeli, sem se pognal za dekletom. Najbrž je

morala Nežka ogledati za pomoč. Dne 17. t. m. je kot srečna nevesta peljala na svoj dom novega gospodarja Antona Vidoviča. Na domači veselici so veseli gostje zložili 60 Din za dijaško semenišče. Gospod blagoslovi novoporočenca in vso hišo! Naj vedno ostane bogoljubna, gostoljubna in prijazna, kakor je bila nekdanj!

Konjice. Tudi dnevnega »Slovenca« dobite lahko odslej v Konjicah. Dobite ga v Valenčakovi trgovini. Stane samo 1 dinar. Segajte po njem, kadar pridete po opravkih v naše prijazno mesto!

Laporje. Kaj naj pač poročamo ob času vsakovrstnih kriz? Hvaliti ni kaj, grajati se pa skoro ne spleča. Vendar je potrebno, da se včasih ob raznih dogodkih kaj pomenimo. V Marijinem vrtcu cveto ... Kdo? Vaših 45 malčkov, starši, ki jih je v nedeljo g. dekan v njega sprejel. To je lepo in prav, posebno dandanes, ko sami veste, kako je. Pri tej priliki samo eno vprašanje: zakaj pravzaprav godrnjate in se pritožujete nad svojimi otroki, češ, da je hudo z njimi, ko odrastejo. Večkrat je čuti, da se nekateri ne bojijo »ne farja in ne žandarja.« Tako? Kdo je kriv? Ali ne tudi vi, starši, ki jih puščate v razna viteška društva, kjer vam ne bodo cveteli, ampak brž brž pozebli. Se nič ne zavedate strašne odgovornosti? Kdor more razumeti, naj razume. — Nabori so bili one dni. Največ jih je potrjenih iz občine Hošnica. Fantje so kajpada tedaj praznovali. Razmeroma so se še precej dobro držali. Ko bi se le zmiraj tako. Pa dalo bi se več kaj reči, n. pr. o petju po večerih na vasi. Fantovsko naj bo, nikdar pa surovo! Nič ni čudnega, če so nekateri večji pokvarjenci, kot je to cerkveno dovoljeno, a večina ne sme biti! — Okrog 15 jih bo romalo od nas v Ljubljano in na Brezje, med drugimi naš agronom g. Viljem Kaukler. Za 1750 ljudi vseh starosti in spolov ni ravno veliko. Bodo pa potem ti tembolj pridni. — Morda bo koga zanimalo, koliko je v naši fari naročnikov »Slovenskega gospodarja«. Veliko, namreč precej čez sto. Sicer prihaja nekaj časopisov tudi iz Jutrove dežele. Dober katoličan pač ve, kako mora soditi o njih. Sprašujmo si vest! — Rod laporski še tako kmalu ne izumre. Za dobre štiri kovače, to je po naše čez 40 Judov se je že letos priselilo k nam. Ker mislijo ostati za stalno, so

jim oblasti že izdale domovinsko pravico. Če jim ne bo ugajalo v teh občinah, jih bodo pa kar v nove in sicer večje prepisali. Sicer se bo pa bojda to z nami vsemi zgodilo v kratkem, kot se bere že par let. To so torej naši najmlajši župljani. Med najstarejšimi so pa ti-le možje in žene: Sagadin v Kočnem, Jug (oba) na Zabljeku, Kodrič na Križnem vrhu in Robar na Videžu. Vsem želimo dočakati še mnogo let v zdravju in zadovoljnosti. — Samo še eno gospodarsko. Sadjarji, drago bo letos sadje, posebno jabolka, ker je po celi Evropi slaba letina. Zato jih ne prodajajte prezgodaj za nizko povprečno ceno, ampak rajši malo počakajte!

Braslovče. Umrl je vsled padca z lestve Jožef Planko, hlapec pri Makusovih v Malih Braslovčah, pri katerih je služil neprenehoma 33 let. Bil je mutast celo svoje življenje, le pred smrtjo je izpregovoril par besed. V celjski bolnici pa je umrla dne 18. t. m. Marija Podbregar iz Palč, stara še le 32 let. Zapušča dva mala otročiča. — Z odlokom banske uprave je zopet dovoljeno katoliško prosvetno društvo v Orli vasi. — Po daljšem odmoru so nas v nedeljo zopet razveselili braslovški pevci z lepo igro »Voda«, katero so prav dobro igrali in je bila društvena dvorana čisto zasedena občinstva.

Št. Ilj pod Turjakom. Globoke rane je nemila usoda letošnje leto prizadela splošno znani in ugledni družini Jakoba Jaš, industrijca v Št. Ilju. Kdo bi si bil pred šestimi meseci mislil, ko smo dne 12. februarja spremili k zadnjemu počitku 30letnega sina Mirka, kateri je umrl nagle smrti od kapi zadet, da bomo po tako kratki dobi spremili k večnemu pokopu že drugega Jaševega sina Ivana? Še zadnje nedelje dne 16. julija je prinesel »Slovenec« na 5. strani sliko in poročilo o 60letnici

Ali si že obnovil naročnino?

„Slov. Gospodar“ stane:

celoletno 32 Din,
polletno 16 Din,
četrtno 9 Din.

g. J. Jaša in ravno tisti dan smo na drugi strani imeli priliko čitati poročilo z Maribora pod »Druga žrtev Drave«, da je v soboto dne 15. julija utonil v Betnavskem ribniku v Mariboru mladi, komaj 26letni Ivan Jaš, kateri je bil kot elektromonter pri tvrdki Šprager v Mariboru. Kako v živo je zadelo starše, brate in sestere žalostno hrzovjavno poročilo iz Maribora o strašni nesreči, ki se je glasilo: Ivan sinoči pri kopanju utonil! Strašna novica! Niso se še dobro posušila od solz rosna lica za pokojnim Mirkom, ki je bil določen za gospodarja, že je kruta smrt zahtevala drugo žrtev Ivana. Pokojni Ivan je bil določen, da mesto pokojnega brata Mirka prevzame domačijo. Kot izučen elektromonter je šel v Maribor, da se tam izpopolni v električni stroki, kar bi kot bodoči gospodar rabil za samostojno vodstvo domače električne centrale. Pa ni mu bilo dano, da bi končal svojo prakso in tudi ne, da bi postal gospodar lepe Jaševe domačije. Bog ga je poklical k sebi. V pondeljek proti večeru je avto furgon mestnega pogrebnega zavoda v Mariboru na željo domačih pripeljal pokojnega Ivana na njegov dom. V sredo dne 19. julija, ob 10. uri dopoldne, je bil njegov pogreb. Od vseh strani in iz vse fare so se zbrali številni znanci in prijatelji čislane Jaševe družine, da so pokojnega Ivana spremili na zadnji poti. Obisipali so belo krsto s kupom šopkov in vencev. Prišli so fantje, ki so Ivana poznali kot dobrega in poštenega prijatelja, prišli so pevci in gasilci. Pogrebne molitve in sprevod je vodil pokojnikov brat Karel Jaš, kaplan od Sv. Urbana pri Ptuj in asistenci domačega gg. župnika in kaplana ter v spremstvu še treh drugih č. gg. župnikov. Pevci so pred hišo žalosti zapeli žalostinko »Pomladi vse se veseli«, na pokopališču pa »Vigred se povrne«. Sprevod s krsto je krenil v cerkev k žalni sv. maši, katero je tudi daroval pokojnikov brat Karel, nakar je sprevod krenil na pokopališče. Tu je po končanih pogrebnih obredih spregovoril domači č. g. župnik in duhovni svetnik Dav. Roškar, ki je s solzami v očeh orisal bogudavno življenje blagega mladeniča. V srce segajoče besede, katere je spregovoril č. g. župnik, so privabile skoraj vsem pogrebem solze v oči. V imenu fantov pa se je poslovil od pokojnega Ivana mladenič Bogomir Urbancl. Huda je bila ločitev od nadebudnega mladeniča, ki ga

mislila, da ji je Colnar za petami. Ko pa se je okrenila in zagledala mene, je od strahu rezko zakričala. Spoznala je, da drevi v smrt. In res je dirjala v smrt. Pri Colnarjevem studencu sem toliko časa tiščal njeno glavo v vodo, da je utihnila.

Ne vem več, kako se je to zgodilo. Bila je v meni velika sila, in moje telo je bilo le stroj, ki je bil tej sili poslušen.

Nato sem pobegnil. Prišel sem v pristanišče ravno dve uri prej, predno se je odpeljala ladja v Južno Ameriko. Odpeljal sem se z njo. Za to, kar se je zgodilo sedaj doma, se nisem brigal več. Vse v meni je bilo mrzlo in mrtvo.

Tu sem se skrčil v pragozd. Tostran morja je lahko dobiti papirje na napačno ime. Živel sem v pragozdu kakor živina in delal kakor živina. Nato se je preobrnilo. Postal sem premožen. In tedaj me je žgoče domotožje gnalo domov. No, saj veste, kako sem se zopet sešel z materjo in z Vami, svojim starim, ljubljanim učiteljem. Stari Blažun, v čigar krčmo sem na poti domov

krenil, mi je povedal vse, kar je bilo važno, ne da bi me spoznal: da moja mati še živi in da jo ljudje spoštujejo, da je živela moja nekdanja nevesta v nesrečnem zakonu in da je umrla, da je bil Colnar obsojen na dvanajst let ječe. Tedaj sem pač čutil v svojem srcu ukaz, ki mi je veleval, naj grem, priznam vse in rečem: izpustite Colnarja, zaprite mene namesto njega; jaz sem kriv. Toda nisem mogel storiti tega koraka. Morebiti je bila kriva strahopetnost. Morebiti me je moja neusmiljena usoda napravila za strahopetca, mene, starega bojvnikarja s fronte, ki sem tisočkrat gledal smrti v oči. Pomislil sem, da je Colnar s svojo lahkomišelnostjo zakrivil, da se je moja sreča podrla in da je mene, ki sem bil do takrat vri, porinil na pot zločina. Nisem imel nobenega usmiljenja z njim, kakor tudi z mano ni bil nihče imel usmiljenja. Najbolj pa me je skrbela mati. S svojim priznanjem bi jo bil pogljal v smrt. Potem bi bil imel še življenje svoje matere na vesti, kakor imam na vesti življenje svoje sestre, za katerim mi je neizrečeno hudo.

Velesu poroka Milorada Stankoviča z Mariko Silakovič, hčerko uglednega veleškega meščana. Par dni pred poroko je prišla k nevesti ciganka in ji je prerokovala: Na dan poroke bo zadela mlado nevesto huda nesreča, o kateri bo govorilo celo mesto. Ciganka je še pripomnila, da bosta Marika in njen mož umrli 90 dni po poroki. Prerokbi se je smejala nevesta in njeni domači. Tri dni za tem je bila poroka. Takoj po poroki je nevesta tako zbolela, da so jo morali nesti v cerkev. Med poročnim obredom je obšla ženi taka slabost, da je moral duhovnik hiteti z molitvami. Mlada za-

je vihar usode odtrgal z drevesa Jaševe družine kot svojo žrtev ter jo položil v črno zemljo. Za Jaševo družino je to težka preizkušnja. Pa tudi to preizkušnja bo ta družina, ki je prepojena z zaupanjem in ljubeznijo do Boga, z njegovo pomočjo potrpežljivo prenesla. Mir blagi duši, preostalim pa naše iskreno sožalje!

Šmartno pri Slovenjgradu. V noči od nedelje 16. do ponedeljka 17. julija je po dolgi mučni bolezni za vedno zatisnil svoje trudne oči naš obče spoštovani g. Gregor Krpač, organist v pokoju. Blagopokojni je bil rojen leta 1862 v Šmartnem pri Velenju. Ker je imel posluš in veselje do petja, se je posvetil orglarskemu poklicu. Po končani ljudski šoli je šel v orglarsko šolo v Celju, katero je končal s prav odličnim uspehom. Po dovršeni šoli je služboval nekaj časa v Št. Ilju pod Turjakom, potem v Zavodnju pri Šoštanju in dve leti v Šmiklavžu pri Slovenjgradu. Leta 1891 je prišel za organista k nam v Šmartno. Tu je služboval celih 38 let, dokler ni leta 1929, ko so ga začele zapuščati moči, stopil v zasluženi pokoj. Pokojni Gregor je bil dobra in mirna duša, spreten organist in pevec. Vse ga je rado imelo in spoštovalo. Svoje številne otroke je vzgajal v pravem krščanskem duhu v dobre slovenske sinove, oziroma hčere, kateri so že v zgodnji mladosti vstopili v naša katoliška društva in tam kot funkcionarji uspešno delovali. Le žal, da z njimi ni imel prave sreče. Trije sinovi so postali žrtev svetovne vojne. Sin Rudolf je bil učitelj, ter je prišel bolan iz vojne in je umrl leta 1916, sin Franc je kot nadporočnik srečno preстал vojno, prišel zdrav domov, vstopil k narodni straži in tu je dobil od Nemcev kmalu smrtonosno kroglo in je leta 1918 izdihnil. Sin Avgust je ravno tako prinesel kal bolezni iz svetovne vojne in leta 1920 kot organist v Ormožu podlegel zlim posledicam vojne. Ostal je še edini sin Ivan, kateri je tudi spreten organist in pevec ter je po blagopokojnem Gregorju organistovski vaji vzel v svoje roke. Pogreba, kateri se je vršil v sredo dopoldne, se je udeležilo mnogoštevilno občinstvo iz domače in sosednjih župnij, stanovski tovariši-organisti iz sosednjih župnij, gasilci in pevci. Pevski zbor je pod vodstvom pevovdije g. Al. Krajnca iz Slovenjgradca zapel pred hišo žalosti žalostinko »Oj težka pot«, in na pokopališču pa »Oj spavaj sladko, srce drago«. Kr-

sto so venčali številni šopki in venci. Cerkven bodrilni govor in žalno sv. mašo je opravil g. profesor dr. Josip Somrek, provizor v Slovenjgradu, kateri je v spremstvu domačega kaplana č. g. Poteko in č. g. Horvata, župnika iz Starega trga, vodil tudi pogreb. V imenu Krpačeve žalujoče družine se tem potom zahvalimo vsem, ki so pokojnika spremili na zadnji poti za izkazano sočutje. Prav posebno se zahvaljujemo č. g. duhovnikom, pred vsem še profesorju dr. Somreku za lepe besede v cerkvi, pevskeemu zboru, gasilcem, gg. organistom, zastopnikom občin in vsem darovalcem vencev in šopkov. Vsem iskren Bog plačaj! Krpačevi rodbini pa iskreno sožalje!

Svetina pri Celju. Vsem romarjem in prijateljem lepe narave, ki jo nudi v tako prijazni in prikupljivi obliki hribovita Svetina pri Celju, se s tem naznanja, da se bo vršila ožbaldska, to je lepa nedelja, prvo nedeljo v avgustu, dne 6. Že v soboto lahko opravijo romarji sv. spoved. V nedeljo bo dvojno sv. opravilo: ob 6. in ob 10. uri. Ker se ravno sedaj popravljajo, restaurirajo znane stenske slike velikega mojstra Jakoba Brolo od leta 1872, in sicer po akademničnem slikarju g. Mihaelu Frasu iz Slivnice pri Mariboru, ter bo delo do lepe nedelje izvršeno, bodo številni častilci svetinske Matere božje imeli priliko ne le opraviti svojo pobožnost, ampak se veseliti tudi lepote cerkvene umetnosti. Pridi vrh svetinskih planin, Marijin dobri, zvesti sin! — V Kanjunah sta v zadnjem času umrla posestnika Jože Mehle in Janez Jurkošek; bila sta si dobra soseda in prijatelja v življenju in trpljenju. Ko je umiral Jurkošek, je sosed Mehle želel, da bi mogel kmalu priti za njim; Bog je uslišal njegovo prošnjo. Bila sta vrla moža, pridna gospodarja, v zadnjem času trpina dela in bolezni, a sta svoje težave prenašala kot prava krščanska moža! Počivajta v miru v okrilju svetinske Matere božje!

Sv. Rupert nad Laškim. V trpljenju in stiskah živimo, trdo je naše delo, življenjske skrbi nas tlačijo vsak dan; zato pa tako radostno pozdravljamo trenutke, ko se duh dviga iz tega dušljivega ozračja moderne krize k prelepim vzorom sreče in pravega veselja. Take trenutke smo uživali v nedeljo dne 25. junija, ko je ljubko krdelce srečnih otrok pristopilo k prvemu sv. obhajilu na čelu vseh šolarjev in

treh Marijinih družb; malodane vsi verniki, ki so bili v cerkvi, so pristopili k sv. obhajilu. Popoldne pa so vsi rupertske šolarji, 150 po številu, med slovesnim, nad vse ganljivim obredom stopili v Marijin vrtec; z radostnim srcem so vsi obljubili: hočemo biti in ostati dobri Marijini otroci. Ist prizor smo gledali in uživali eno nedeljo pozneje dne 2. julija na Svetini; tudi tam so srečni prvoobhajanci in vsi pridni šolarji, 91 po številu, postali Marijini otroci; Marijin vrtec hočejo obdelovati in negovati skrbno in zvesto. Bog daj stanovitnost!

Borba z ognjenikom.

Java (pod Indijo) je velik otok, ki je ena na ognjenikih najbolj bogata pokrajina na celem svetu. Otok šteje 40 milijonov prebivalcev, je zelo gosto naseljen in popolnoma odprt kulturi. Pač ga je Java dežela neprestanih nemirov; vedno pod pretnjo ognjeniških izbruhov. Kljub omenjenemu dejstvu ne najdemo niti v najbolj ogroženih delih ne obdelane zemlje. Rodovitnost tal priganja človeka, da vedno več obdela, obseje ter stokratno žanje. In ves trud ter rodovitnost uniči pogostoma človeku ena sama ura.

Ognjenik Kloet je pravi strah osrednje Jave. Na tem vulkanu preizkušajo sedaj hribovite umetnosti. Eno dobro lastnost ima ognjenik izmed vseh njegovih tovarišev, da pričinja svoje uničevalno delovanje v rednih prestankih. Lahko je v naprej preračunati, kdaj ravno bo pričel z bruhanjem. Po opazovanjih in ugotovitvah se pojavlja njegova delavnost vsakih 14 let in sicer od sredine julija do sredi avgusta.

Odmore v bruhanju so uporabili zato, da so raziskali vzroke izbruhov. In ugotovili so, da se dogajajo bruhanja vedno tedaj, ako je prekoračila voda jezera v žrelu gotovo višino. Ta zaključek opazovanja so ponovno preizkusili po izbruhu leta 1919 in nato so se podali inženjerji na delo.

Ker je dvig vodne površine v jezoru ognjenika vzrok izbruhov, je bila s tem

konska sta res umrla eden za drugim, kakor je bilo napovedano od ciganke.

Nekaj o državah južne Amerike.

V neizmerno pokrajino ob braziljanski reki Amaconas bi lahko pospravili vse ljudi iz celega sveta, seve, ako bi bilo dovolj denarja na razpolago za uresničenje tega načrta. V krajih ob veletoku Amacunas je vse polno pragozdov, ki so ogroženi od mrzlice in divjih, milijone broječih indijanskih plemen, kojih naloga je, da vsakega raziskovalca ustrelijo z zastrupljenimi puščicami. Meje južnoameriških držav nikakor niso določene in jih je mo-

Tako, gospod učitelj, to je moja izpoved. Izročite jo oblasti. Vzrok te izpovedi pa je, ker ste mi sporočili, da je moja mati umrla in ker sem kmalu nato bral v domačem časopisu, da je Meden vse priznal in da je bil Colnar izpuščen iz ječe.

Moje življenje se nagiblje k zatonu. Nekje v divjem kraju, kjer bom živel pod tujim imenom, bom sklenil svoje dni. Upam, da jih ne bo veliko več. Prepričan sem, da me ne bodo mogli najti in me vleči pred sodnijo. Moj sodnik bo Bog. Iz šole še znam Gospodovo molitev: Očenaš. Kadar ga molim in pridem do besed: Odpusti nam naše dolge, kakor odpuščamo tudi mi svojim dolžnikom, tedaj moram prenehati in misliti na Katrico in Colnarja. In povejte mu le, da moje življenje v tej samotni, v teh dušnih mukah in tako daleč od sveta ni nič manj hudo, kakor življenje v kaznilnici. Morebiti bo rekel, kakor pravim jaz: sedaj je med nama poravnano.

Vas pa, spoštovani gospod učitelj, še enkrat iz liubezni pozdravljam. Nikoli več Vam ne bom

pisal. In nikoli več ne boste izvedeli za moj naslov.

Ostanite zdravi! Bog naj Vam povrne ljubezen in zvestobo!
Andrej Bogatec.

Odvetnik je odložil pismo. Nekaj časa je sedel tiho. Nato je stopil k starčku in ga pogladil po glavi:

»Gospod učitelj, sedaj sem prebral vse!«

Učitelj je dvignil glavo in motno pogledal odvetnika.

»Dragi gospod učitelj, mož, ki je napisal to pismo, je kljub vsej krivdi, ki jo je v pismu priznal, dostojen človek! Nikoli ne bom le količkaj poskušal, da bi izvedel, kje je, in ga tiral pred sodnijo.«

»Da,« je rekel starček, »da, poznam ga, dober je. Toda tudi Colnar ni slab človek!«

»Oh,« je vzdihnil odvetnik, »smo pač ljudje! Dragi gospod učitelj, pravili zločincev je med

Vozni red romarskega vlaka na Brezje.

Mariborski vlak:

Ta vlak vozi iz Maribora na Otoče s celodnevničnim postankom v Ljubljani in ga ne zamenjajte z vlakom, ki vozi v nedeljo zjutraj samo do Ljubljane.

Iz Maribora vozi naš romarski vlak v soboto zvečer ob 22.18 in sicer vstopijo v Mariboru vsi iz Maribora, Slov. gorice in oni, ki so se pripeljali po progi Prevalje-Maribor z večernim vlakom. Nadalje stoji ta vlak: Hoče ob 22.28, Orehova vas-Slivnica 22.35, Rače-Fram 22.40, Pragersko 22.55. Tu se priključijo oni, ki so se pripeljali z rednim vlakom po progi Gornja Radgona-Ormož-Ptuj-Pragersko. Slov. Bistrica 23.05, Poljčane 23.18. Tu se priključijo oni s proge Konjice-Poljčane. Ako bo vozil poseben večerni vlak, bomo še objavili, ker se zahteva gotovo število udeležencev. Ponižka 23.38, Grobelno 23.48. Tu se priključijo romarji s proge Rogatec-Grobelno. Št. Jurij ob južni žel. 23.54. Ta vlak dalje ne bo stal in ne bo sprejemal nobenih drugih udeležencev. S tem vlakom smo v Ljubljani ob 2.33, nakar gremo na Rakovnik.

Posebni vlak Konjice—Poljčane.

je dovoljen. Vozil bo iz Konjic dne 29. julija zvečer ob 22 na Poljčane. Na po-

stajo Konjice naj pridejo vsi udeleženci iz Zreč, Kungote, Konjic, Čadrama, Prihove itd. S tem je ustrezno tem udeležencem, da pridejo pravočasno na romarski vlak v Poljčanah. Vlak bo stal na vseh postajah med Konjicami in Poljčanami, da lahko vstopijo tudi ostali udeleženci.

Celjski vlak:

Na celjski vlak pridejo vsi iz proge: Slovenjgradec-Celje z večernim vlakom in oni, ki imajo v Celju vstopno postajo. Vlak odhaja v soboto zvečer: Celje 23.45, Laško 23.59, Rimske toplice 0.09, Zidani most 0.29. Tu vstopijo oni s proge Dobova-Zidani most. Hrastnik 0.42, Trbovlje 0.54. V Ljubljano pridemo ob 2.00 zjutraj, nakar gremo na Rakovnik.

Romarji iz Posavja

se ponovno opozarjajo, da se pripeljejo z našimi legitimacijami z večernim rednim vlakom do Zidanega mosta ter doplačajo, kakor je bilo objavljeno; na Zidanem mostu se priključijo na naš posebni celjski vlak. Ne zamenjajte pa vlakov, ker eden vozi že v soboto popoldne, drugi v nedeljo zjutraj.

Kako gremo iz Ljubljane na Brezje?

Nekateri hočejo z vlakom že v nedeljo popoldne na Bled in Brezje, drugi

hočejo ostati še popoldne v Ljubljani. Zato gre en vlak iz Ljubljane (gorenjski kolodvor), ker je ta bližji Stadionu, ob 14.36, drugi 16.54. Vsa navodila dobite v vlaku!

Razna pojasnila:

1. Otroci do 4. leta so prosti voznine, kakor tudi vstopnine. Nad 4 leta stari plačajo vse kot odrasli, samo vstopnine v Ljubljani ne.

2. Železničarji naj se vozijo z rednimi vlaki, na posebnem morajo plačati voznino. Izkaznico za stadion si kupijo v Ljubljani.

3. Legitimacije smo vsem razposlali. Ako bi se eventualno kje izgubile, naj se kmalu prijavi. Vsak naj na domači odhodni postaji da to legitimacijo žigosati.

4. Znake in izkaznice za Ljubljano itd. dobile vsi v vlaku, da se ne bodo motili.

5. Prijav ne sprejemamo več. Za romarske vlake smo prijave zaključili, — kdor se hoče še udeležiti, naj gre z rednimi vlaki.

*

podana misel: poskusiti, odpeljati odvišno vodo in s tem bode odstranjen z vzrokom tudi učinek.

Vulkan Kloet pa je nasprotnik, ki se ne pusti ugnati zlepa v kozji rog. Hrib obstoji iz bazalta ter lave in obe tvarini se upirata z vsi silo vrtnim strojem. Morali so napraviti celo vrsto predorov in bogznaj na kolikih mestih so izvršili v goro dolge rove. Bilo bi preveč tvegano, ako bi se bili omejili na zgraditev samo dveh tunelov, katera bi pozneje združili v predoru, kajti enega ali drugega bi lahko zasul kak nepredvi-

den dogodek, ali ga sicer napravil neuporabnega.

Delo inženjerjev tudi sicer ni bilo lahko. Materijal so morali od daleč dovažati. Niso imeli na razpolago tehnično šolanega delavstva in so morali pritegniti k delu domačine. Velikokrat se je pripetilo, da je moralo delo počivati, ker domačini-delavci niso mogli premagati praznovnega strahu in so enostavno pobegnili.

Zgradili so žično železnico, ki spaja vrh ognjenika z notrajnostjo, ker so morali napraviti rove v hrib istočasno

od znotraj in od zunaj. Pri tem delu so zadeli tu in tamna vroče vrele in zopet so morali delo prekiniti radi vročine, dokler niso izvrtali do ogroženih rovov z vrha navzdol velike luknje.

Preteklo je skoraj 14 let, kar so pričeli borbo z ognjenikom. Voda v notrajnosti jezera se je dvignila in preplavila rove, ki vodijo od znotraj na zunaj. Nadaljevali so še lahko delo po rovih, ki vodijo od zunaj na znotraj. Baš omenjeno pa ni bila nikaka ovira, ker so bila natančno znana mesta, na katerih se naj napravijo predori.

ljudmi malo. Večinoma so tisti, ki jih imamo za zločince, le nesrečni ljudje.«

Konec.

Na glavnem kolodvoru v mestu je stal dr. Karel Colnar. Družba, ki naj bi izkoriščala dragoceni Colnarjev studenec, je bila, za Colnarjevo rodbino pod zelo ugodnimi pogoji, sedaj ustanovljena. Prava in poslednja skrivnost tega studenca naj bi sedaj bila ta, da bi lajšal in zdravil vse tiste, ki trpe bolečine.

Nekoliko potrt je stal Karel na kolodvoru. Precej ga je dirnilo, da se je bila njegova Ema za obletnico smrti Ludvika Jelšnikarja odpeljala v Meran.

»Grob bo sicer tako zapuščen,« mu je sporočila v kratkem pismu, ki mu ga je pustila doma. »In svojih oči ne smem obrniti od njegovega groba.«

Nato sta se bila dogovorila, da se snideta v glavnem mestu. Karel je tako ali tako moral po opravkih tja.

Iz brzovlaka je stopila Ema.

Črno žalno obleko je bila odložila, oblečena je bila v veselo se svetlečo obleko. Na prsih je imela pripeto rdečo vrtnico. To je dala Karlu.

»Sedaj, dragi, bova poskusila, brzdati najino usodo!«

Naš prihodnji podlistek:

Pavel Keller:

„Hubert“

Roman iz gozdov

Poslovenil Dr. Ivan Dornik

goče pregledati edinole iz letala. Južna Amerika je kultivirana samo ob morski obali, v notrajnosti pa je še na isti kulturni stopnji kot pred 10.000 leti. Država kot Brazilija je 18krat tako velika kot Nemčija, pa ima samo polovico toliko prebivalcev kakor Nemčija. Argentina je šestkrat večja od Nemčije, Peru štirikrat tako velik kakor Nemčija, ima pa samo 6 milijonov prebivalcev, niti toliko ne kakor Ogrska, čeravno je 16krat toliko kakor je Madžarska.

Inserirajte!